

Погледътъ на лева свѣтна и се отвърна отъ дѣтето. Могжщото му туловище трепна, изъ устата плисна кръвъ; левътъ падна и слѣдъ нѣколко секунди утихна завинаги.

Сабилія постоя още, като си спомнѣше своята първа срѣща съ него.

Отмъщение или прошка?

— Е, сега видишъ ли: той умрѣ, — каза тя. — Запомни хубавичко: **защо** той те помилва и те върна на мене.

Орнандо нетърпѣливо, сърдито трѣсна глава. Разбира се, това е отдавна рѣшено. Той ще отмъсти, когато дойде врѣме. Но той дълбоко се замисли, — прѣдъ него сѣ още се косѣше погледътъ на лева, който той не можеше да разбере.

Врѣмето летѣше, и Орнандучио порастна.

Той стана юноша; стана силенъ и безстрашенъ.

А нещастieto сѣ по-често и по-често обикалѣше Пела. Нощемъ му се струваше, че вижда образа на лева и той съ страхъ чакаше да се съмне.

Дѣцата му едно слѣдъ друго, загиваха. Единъ се уби, като падна отъ конь; другъ умрѣ отъ одраскване съ рждивъ гвоздей, трети — слѣдъ като бѣше пилъ много студена вода.

Като срѣщнѣше Сабилія, Пела четѣше по радостния ѝ погледъ, че скоро ще дойде и неговия редъ. Той стискаше юмруци прѣдъ злия ѝ погледъ, боеше се отъ нея, но най-чудно бѣше, че не я мразеше. Нѣщо сѣкашъ бѣше се разкжсало въ него и той нѣмаше сили да мрази. Отъ день на день той се измѣняше. Той вече разбираше, че което е направено — е направено; нѣма да се върне. Чудна